

poslední aktualizace:

23. 7. 2026

Fotbal bez hranic?

MS 2026 mezi severoamerickou integrací a vízovou politikou

Otevřený kontinent jen na plakátu

Mistrovství světa 2026 se **zapsalo** do dějin jako **největší mužský fotbalový šampionát všech dob**: 48 reprezentací, 104 zápasů a 16 hostitelských měst ve Spojených státech, Kanadě a Mexiku. FIFA i pořadatelé ho prodávali jako oslavu propojené Severní Ameriky, sportovní festival přes tři země a symbol otevřeného kontinentu. Právě v tom ale leží zásadní rozpor celého turnaje. Šampionát **vypadal** jako demonstrace integrace, jenže pro značnou část světa byl spíš demonstrací toho, jak moc dnes o pohybu lidí rozhodují pas, vízum, cena a bezpečnostní profil.

Už samotná geografie turnaje ukazovala, že **role tří pořadatelských zemí nejsou stejné**. Spojené státy hostily 78 z 104 utkání, a právě v USA se hrály všechny čtvrtfinálové zápasy, obě semi-finále i finále. Kanada a Mexiko byly důležitou

součástí příběhu, ale **skutečné těžiště šampionátu zůstalo americké**. To v praxi **znamenal** jednoduchou věc. Kdo měl problém dostat se do USA, měl problém dostat se i do „severoamerického“ mistrovství světa jako celku.

Symbolika společného kontinentálního projektu byla navíc od počátku rozporná. Z Washingtonu **zaznívalo** už v přípravné fázi, že obchodní a politické spory s Kanadou a Mexikem udělají turnaj „zajímavějším“, tedy jazyk přesně opačný, než jaký se obvykle pojí se sportovní diplomacií. A kontrast trval i po finále. Ještě 20. července 2026 Spojené státy **oznámily** nové padesátiprocentní clo na vybrané kanadské zboží, což působilo jako tvrdá připomínka, že sportovní obraz jednotné Severní Ameriky běží souběžně s velmi tvrdou realitou mocenských a obchodních střetů.

Tři režimy jednoho turnaje

Největší praktický problém byl přitom překvapivě prostý. MS 2026 **nemělo** nic jako „fotbalový Schengen“. Fanoušek, který chtěl během jednoho turnaje cestovat mezi Los Angeles, Torontem a Mexico City, nevstupoval do jednoho společného prostoru, ale do **tří různých imigračních režimů** se třemi sadami pravidel, formulářů, poplatků a lhůt. Právě tady se marketingový slogan o otevřeném kontinentu začal rozpadat. Severoamerická integrace fungovala pro média, televizní práva a sponzory, nikoli automaticky pro lidi, kteří chtěli turnaj skutečně cestováním prožít.

Americká pravidla byla rozhodující. Ministerstvo zahraničí USA **uvádělo**, že občané zemí mimo program bezvízového styku musejí pro cestu na turnaj získat návštěvnické vízum B1/B2. Bezvízový program přitom podle americké celní a pohraniční služby **platí** pro občany 42 států, kteří mohou cestovat s povolením ESTA, nikoli bez jakékoli kontroly. Ani tato „snadnější“ cesta tedy **neznamenala** automatický vstup. Američtí pohraničníci fanouškům připomínali, že cestující si mají před odletem ověřit, zda spadají do režimu ESTA, nebo potřebují klasické vízum.

Kanada měla vlastní logiku. Většina cestujících potřebovala buď návštěvnické vízum, nebo elektronickou cestovní autorizaci eTA, a ani tam samotná vstupenka FIFA **nezaručovala**, že žadatel povolení skutečně **dostane**. Kanadská vláda proto před turnajem opakovaně radila fanouškům, aby žádali co nejdříve a nespolehali na to, že sportovní akce sama o sobě zjednoduší administrativu.

Mexiko bývalo v tomto trojúhelníku vnímáno jako nejsnazší část cesty, jenže jen pro některé. Mexický konzulát v San Antoniu například **uváděl**, že držitel platného amerického víza nepotřebuje pro turistickou cestu do Mexika samostatné mexické vízum. To některým fanouškům přesuny usnadňovalo, ale nic to neměnilo na tom, že rozhodující část turnaje **zůstávala** v USA a bez amerického vstupu se severoamerická fotbalová dovolená **snadno měnila** v logistický labyrint.

Americká administrativa si problém uvědomovala a snažila se ho technicky zmírnit, ne však odstranit. Už v roce 2024 **upozorňovala** U.S. Travel Association, že v některých zemích se okno pro získání prvního amerického víza před turnajem nebezpečně **zavírá**, protože čekací doby šly do stovek dnů. Washington pak **zavedl** program FIFA PASS pro prioritní termíny vízových pohovorů pro držitele vstupenek. Ještě v polovině července americké ministerstvo zahraničí **tvrdilo**, že ve více než 80 procentech zemí už šlo domluvit pohovor k návštěvnickému vízu do 60 dnů. To ale řešilo hlavně fronty, ne základní nerovnost pravidel.

Kdo platí cenu za bezpečnost

Právě tady se severoamerická integrace **měnila** v mapu globální nerovnosti. The Washington Post během turnaje **napsal**, že příznivci zhruba čtvrtiny kvalifikovaných zemí čelili buď cestovním zákazům, zesíleným vstupním omezením, nebo vysokým mírám zamítání amerických víz, a že tato nerovnost byla viditelná přímo v hledištích. V tu chvíli už nešlo jen o teorii. Bylo vidět, že **„otevřený kontinent“ není otevřený pro všechny stejně**, ale především pro ty, kdo vstupují s pasem a finančními možnostmi, které systém považuje za nízkorizikové.

Nejviditelnější byly případy Blízkého východu a Afriky. Patnáct členů iránské fotbalové federace **nedostalo** americká víza, což narušilo přípravu týmu na turnaj. Írán navíc přesunul svůj základní tábor z Arizony do mexické Tijuany u hranic se

Spojenými státy, protože varianta s mexickou základnou byla pro něj politicky i logisticky schůdnější. Během turnaje se zároveň **děly** dlouhé výsledky části účastníků, což bylo doprovázenou atmosférou silného lustrování, která z bezpečnostního jazyka dělala jeden z hlavních doprovodných motivů šampionátu.

Podobné problémy se ale netýkaly jen Íránu. Podle **červencové zprávy** Reuters byli kvůli americké vízové a bezpečnostní politice vytlačeni nebo odrazeni fanoušci i pracovníci z Maroka, Egypta, Jordánska, Iráku a Uzbekistánu. Stejně zdroje připomněly i případ somálského rozhodčího Omara Abdulkadira Artana, kterému byl navzdory platným vízům odepřen vstup do USA. Právě vízová zamítnutí a omezení zůstala jednou z nejvýraznějších skvrn na jinak marketingově úspěšném turnaji.

Americká vláda přitom sama ukázala, jak snadno se může hranice mezi bezpečností a bariérou posouvat. V květnu 2026 Washington nejprve **plánoval** u některých návštěvníků ze zemí s vyšší mírou překračování délky pobytu vybírat vysoké vízové kauce a až následně z této povinnosti osvobodil držitele vstupenek na mistrovství světa. Samotný nápad ale ukázal, **jak silně byl turnaj rámován bezpečnostní logikou**. I fanoušek se vstupenkou mohl být v první řadě chápán jako potenciální migrační riziko, nikoli jako vítaný host.

Do toho vstoupila i druhá, méně viditelná, ale **pro mnoho lidí stejně tvrdá hranice, kterou byla cena**. FIFA zavedla dynamické ceny vstupenek a česká média už před výkopem **upozorňovala**, že cena téhož zápasu se může měnit podobně jako u letenek. Tyto ceny se v některých případech **vyšplhaly** až do „astronomických“ výšin, které byly pro mnoho lidí neakceptovatelné. V důsledku toho část i těch nejoddanějších cestujících fanoušků se rozhodla letošní šampionát vynechat právě kvůli nákladům a politickému klimatu. Guardian dal turnaji za dostupnost známku F a spojil ji nejen s cenami, ale i s tím, jak imigrační politika uzavírala dveře lidem, kteří by jinak spoluvytvářeli atmosféru celé akce.

Po šampionátu

To všechno neznamená, že by turnaj selhal jako podívaná nebo jako **nástroj „měkké moci“ (soft power)**. Turnaj alespoň dočasně pomohl zlepšit obraz Ameriky v zahraničí. Zároveň byl však doprovázen vízovými zamítnutími, politickými zásahy a pocitem, že řada zahraničních fanoušků byla vítána spíše v reklamě než v praxi. Bilance celého mistrovství se dá shrnout tak, že jako show fungovalo, jako důkaz otevřenosti však jen částečně.

Když se z turnaje odstraní marketingová omáčka, zůstane velmi přesný obraz dnešního světa. Pro držitele správného pasu a dostatečně zajištěné platební karty mohl být šampionát skutečně cestovatelským festivalem přes tři země. Pro mnoho dalších byl ale spíš lekcí z globální nerovnosti, v níž se sportovní univerzalizmus zastaví u okénka na ambasádě, u bezpečnostního profilu nebo u ceny letenky a hotelu. A právě proto působí **titulní představa** „fotbalu bez hranic“ spíš jako promyšlený slogan než jako popis reality.

MS 2026 se tedy dá číst jako velkolepá sportovní akce, ale i jako **přesná politická metafora současné Severní Ameriky**. Kontinent se umí spojit v infrastrukturu, televizním byznysu a brandingu, ale mnohem hůř v otázce pohybu lidí. Jestli si z turnaje odnést jednu poučku, pak asi tu, že „otevřená Severní Amerika“ vypadá zcela jinak z VIP salonku, z držby silného pasu a z perspektivy fanouška z regionů, pro něž jsou víza, prověrky a náklady každodenní překážkou. A právě v tomto rozdílu se nejvíc ukázalo, že MS 2026 nebylo fotbalem bez hranic, ale fotbalem, který hranice jen učinil viditelnějšími než dřív.

